

men jeg har naturligvis flere Grunde derfor. Hvad Husfliden angaar, da er der bleven gjort opmærksom paa en anden Art af Husflid; den cerede Ordfører har udtalt sig derom, og jeg skal blot henpege dertil, men det kan dog ikke nægtes, at det vilde have en langt anden Værdi for vort Land, dersom det maatte kunne opfyldes, som han antydede, nemlig, at man i enhver Skole i Landet fik i Særdeleshed den kvindelige Ungdom oplært til at kunne udføre de Krav, der kunne stilles til en ordentlig Husmoder. Det er sørgeligt at tænke sig, hvormange Svurtimer, der er omkring i Landet, som ikke selv kunne se deres Vinreb eller stoppe deres Mænds Strømper. Det cerede Medlem fra Næstved kom maaske ved en Fortællelse til at sige, at denne Sum skulde være til at befordre Husfreden med Stedet for Husfliden, men det forekommer mig, at man virkelig kunde tænke sig, at Husfreden ofte bliver brudt, naar der er en saa uduelig Kvinde i Huset, at hun ikke kan udføre det Allernødvendigste til at vedligeholde de saa klædningsstykker, som ere nødvendige. Hvad nu ellers det store Spørgsmaal angaar om den gammeldags Husflid, som man vil oplive, saa siger jeg: andre Tider, andre Sæder. Dengang Befolkningen kun havde, som sin højeste Opgave, at kaffe sig det daglige Brød, var det i sin Orden, at man lagde sig efter slige Ting, men nu er der Gudstjeneste for det danske Folk opgaet et høiere Formaal, nemlig at kunne blive en brugbar Borger i sit Land. Naar en Mand har faaet borgerlige Rettigheder, som det nu er Tilfældet, saa er det vigtigt, at han ogsaa bruger den Smule Tid, han kan leve fra Kampen for at faae det daglige Brød, til nogen aandelig Udvikling, til nogen Kundskabs Erhvervelse. I en Tid som vor er det meget fordelagtigere for en Mand at have nogen Kundskab om de Forhold, i hvilke han lever, end det er at kunne skære en Møggreb eller lave Tøjrpele eller andet Saadant, og det er i Særdeleshed dette, som man fremstiller som et Ideal, at enhver Karl skulde kunne om Altsenen tilbringe sin Tid med at lave slige primitive Agerdykningsinstrumenter. Naar man dernæst ser hen til den Maade, hvorpaa dette Præmie-system i den senere Tid er anvendt, saa maa man ikke tage mig det ilde op, at jeg ikke kan se Andet, end at der deri ligger en bestemt politisk Bestræbelse. Man behøver blot at blaaene at læse, hvilke Mænd det er, der staa i Spidsen derfor, saa vil man strax se, at det er Mænd, som træde op som Anførere i politiske Forhold, der i Særdeleshed interessere sig for dette Spørgsmaal (Udbrydelse af Dine Sen): Nei, jeg skal ikke blande mig i det, jeg skal kun bemærke, at dersom det cerede Medlem ellers mener Noget, maa han for mig gjerne komme nærmere frem med det. Jeg holder mest af at tale rent ud af Bøsen, disse fornammede Antydninger agter jeg ikke at tage mig af; jeg siger kun, at dette er en Rendsgjerning,

og naar et Forslag nu kommer frem paa den ene Side paa en, om jeg saa tør sige, noget umoden Maade, og paa den anden Side med det bestemte Niemed at bekæmpe Bestræbelser, som jeg for min Part søger at støtte, saa ser jeg allerede af den Grund ikke, hvorfor jeg skulde gaa ind paa et saadant Forslag. Jeg tror imidlertid allerede i dette Par Ord tilstrækkelig at have antydet, hvorfor man kan have en levende Interesse for Udviklingen af Husflid, saaledes som den er nødvendig til enhver Tid, altsaa ogsaa i vor Tid, og dertil hvide det Gammeldags til Side, og saa i dets Sted se at tilvejebringe en Udvikling for Befolkningen, der har ganske anderledes Betydning for den, end den Husflid, som man vil vække op af Graven. Naar vi derefter komme til Forslaget til §. 25 om Medsættelsen af en Kommission med Henblik til Arbejderforholdene, saa behøver jeg blot at se dette Ord „Kommission“ for at være færdig dermed, thi det forekommer mig, at vi nu i de senere Aar have haft Begjæringer om saa mange Kommissioner, Jitterkommission, Arbejderkommission, Fattigkommission, Lovkommission, Kjøbstadkommission, Kirkekommission og Theaterkommission. Lader os se, mine Færrer, hvad Virkningen er bleven af disse Kommissioner. Hvad Theaterkommissionen bragte mod dette Things Dulle, vide De Alle. Naar vi se Kjøbstadkommissionens Arbejde, da tror jeg ogsaa, at der er Mange, der vilde blive bange for Resultatet deraf. Disse Kommissioner kan dog saaledes efter min Mening ikke være en Opgave for Rigsdagen at støtte, da det er min Overbevisning — om det end ikke er paataent af Regjeringen, jeg vil ikke gjøre Bestyrligheder mod Regjeringen —, at, er der Noget, der kunde benyttes til at gjøre Rigsdagen overflødig, saa er det disse Kommissioner, der saaledes nedsettes af Regjeringen angaaende ethvert omhelst Forhold. Var det endda særdeles tekniske Kundskaber, der skulde ligge til Grund for de vedkommende Sagers Afgjørelse, vilde jeg sige, at der kunde være Noget i, at Rigsdagen fandt sig i at bevilge Pengen dertil; men selv naar det angaar de almindeligste Samfundsforhold, skal der ogsaa en Kommission til, og saa skulde ikke de hundrede og nogle og tredsindstyve Mænd, som ere her i Rigsdagen paa Folkets Vegne, have Kundskaber nok til at give Regjeringen Raad om Forhold af den Art! Det er efter min Mening en Undergravning af Rigsdagen, som finder Sted gennem disse Kommissioner. Naar man ser hen til de Krav, som man billigt kan stille til Regjeringen, saa forekommer det mig ogsaa, at vi, efter for saa Aar siden at have omorganiseret Ministerierne og givet tilstrækkelige Lønninger i Genhold til de Krav, der ere bleve stillede fra Regjeringens Side, kunde forlange, at Regjeringen skulde være i Besiddelse af den Sagkundskab, som over hovedet kan fordres hos den, og det forekommer mig da, at man i ganske enkelte Tilfælde kunde